

Ühes väikeses linnas saares elas üks
paiss, kelle nimi oli Kaspar. Ta oli
kentskeid täis väike saatan, sest kui
tegelikult aus olla, siis Kaspari matte-
veis ja välganägemine oli täpselt
saatana moodi. Küll ta käis ringi,
lõhnas vaase, lilli ja muidki. Kuid
oli üks tegu, mis talle süüsi andes-
tati.

Ühel päeval, kui Kaspar oma
vanaema juude jaoks märkas ta
prona Cindy lilleaeda. Talle meeldisid
need lilled kohutavalt ja ta otsus-
tas mõned noppida. Kui aga Cindy
teda märkas paljud ta väga rõõms.
"Mida sa ometi teed?!" kirjutas Cindy.
"Ma mõtlesin, et kirjutan oma vanaemale
lilli," ütles ta häbelikult. "Need
olid lihtsalt nii ilusad, et ma ei
suntunud neid maha jätta." Prona
Cindy jäi äeldu peale mõtlema. "Hea
küll," lausus ta viimaks, "aga ma
ei taha sind siia mu lilli kirja-
ma iga päev, kas on selge?" naeratas
ta ja läks tuppa.

Kaspar itsitas ja hakkas edasi liikuma, kuid enne seda ta vaatas mis prana Cindy kohverist võtab. Ta hüüdis akna taha, et näha mis tal on. Seal ilmnes välgu akordion. "Käige üllataream kaht on alles saabumasi!" hüüatas ta ja hakkas takti lööma. "Üks, kaks, kolm ja algab!" ja siis lõi ta pilli täiesti segaseks mängides imekannuid ja tempokaid lugusid. Kaspar jäi teda suurimuni vaatama. Mõeldus paar hetke teda kuulates.

"Uskumatu!" hüüatas keegi järskult, "See naine mängib imeliselt!" Kaspar pööras ümber ja nägi pikka meest, kelle välimus sarnanes miljoni dollariga. "Ütle pajake, kas tead, kes see naine on?" küsis ta. "Ja see on prana Cindy, vaatas Kaspar, aga mina olen Kaspar!" ütles ta. "Mina olen Bernstein! meeldib kahtuda!" hüüatas ta. Kaspar oli jahumund. Järskult ilmnes Andy.

